

μοί εἶνε μαθητῆς ἐντὸς ὀλίγου θὰ μοί εἶνε διδάσκαλος.

Ἀπεβίωσε δὲ τῇ 25 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1834, ἀφήσας πλῆθος μαθητῶν, καθότι ἐπεθύμει τὴν διάδοσιν τῆς τέχνης, καὶ πλῆθος φιλοτεχνημάτων.

* *

Ὁ βίος τοῦ τεχνίτου τούτου, εἶναι ὡραῖον παράδειγμα ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς. Ἀνεδείχθη διὰ μόνης καὶ μόνον τῆς θελήσεως, ἣν εἶχε. Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς ἔχει οὐκ ὀλίγα παραδείγματα τοιούτου εἶδους, δυνάμενα νὰ κοσμήσωσι σελίδας μελετῶν οἷας ἐκείνας τοῦ Smilles, Crak, Cantù, Straffo-vello καὶ ἄλλων ὅτι ἀπέδειξαν τὰ θαύματα τοῦ βοήθησον σε αὐτόν. Ἀλλ' ἡμεῖς περιφρονούμεν τὰ πάτρια καὶ ἐκθειάζομεν τὰ ξένα!

Ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων ὅλων τῶν λαῶν καὶ ἐποχῶν, εἶνε πλήρης τοιούτων καὶ τοσούτων παραδειγμάτων τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου ὥστε τολμᾷ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι καὶ αὕτη ἡ μεγαλοφυΐα εἶνε δημιουργημα τῆς θελήσεως. Ἡ θελήσις εἶνε βεβαίως δημιουργικὴ δύναμις, ἥτις μᾶς ἐκμυστηρεῖ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως καὶ μᾶς δεικνύει τὸν τρόπον, μεθ' οὗ νὰ κυριεύωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν φύσιν.

Ἐν Ζακύνθῳ

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἀποσπάσματα τινὰ ἐκ τῶν συλλογῶν
ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΛΕΛΕΚΟΥ.

Ἀπὸ τοῦ καὶ ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα ;

Ἀπ' Ἀθήνας, σὲ λειβάδι, θόδωρας καὶ πεντακόσια.

Λόγιος εὐρωπαῖος ἀποβιβάσθεις ποτε εἰς Πειραιᾶ εἶδεν ἐκεῖ που ποιμένα, ὃν θέλων νὰ δοκιμάσῃ ἂν σώζῃ τι τῶν ἐαυτοῦ προγόνων ἐπλησίασε καὶ εἶπεν αὐτῷ :

Ἀπὸ ποῦ καὶ ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα ;

Ἀπ' Ἀθήνας, σὲ λειβάδι, θόδωρας καὶ πεντακόσια, ἀπήντησεν ὁ ποιμὴν.

Τὴν εὐφροσύναν ταύτην ἀπάντησιν τοῦ ποιμένος ἀκούσας ὁ κλεινὸς ἐξεπλάγη. (*)

Εὐπαίδευτος εὐρωπαῖος ἄλλος ἐλθὼν ποτε καὶ οὗτος εἰς τὴν Ἑλλάδα περιηγείτο τὰ διάφορα μέρη αὐτῆς· φθὰς δὲ καὶ εἰς

(*) Τοιοῦτόν τι ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ ὅπως ἡλλοιωμένον. Τὸ δημοσιεύμενον νῦν ὁμῶς ἐστὶ τὸ σωστὸν καὶ ἀληθές ὡς λέγουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ἰδίως ὁ ἀξιότιμος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κύριος Στέφανος Κουμννούδης.

ὃ τέθαπται ὁ Πυθαγόρας εὗρεν ἐκεῖ βοσκόν τινα, πρὸς ὃν ἀποταθεὶς εἶπε :

Δὲν μοί λέγεις, παρακαλῶ, ποῦ εἶνε ἐδῶ ὁ τάφος τοῦ Πυθαγόρου ;

— Δὲν εἶν' ἐδῶ τώρα ὁ Πυθαγόρας, ἔφυγεν, ἀπήντησεν ὁ βοσκός, ἐννοῶν ὅτι ἔφυγε νῦν ἐντεῦθεν ἡ φιλοσοφία καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἑσπερίαν.

Τοῦτ' ἀκούσας ὁ ξένος ἐθαύμασεν ἐννοήσας καλῶς τὴν ἀπάντησιν τοῦ βοσκοῦ.

Πῆγες 'ς τὸ Μπαγδάτι ;

Τῶν σουλτάνων εἰς ἐκήρυξέ ποτε ὅτι ὅστις ᾔθελεν εἰπεῖ τὸν πλεόν εὐτράπελον καὶ ἀστεῖον λόγον, ἐκεῖνος ἐλάμβανεν ἂν παρ' αὐτοῦ βαρύτιμον βραβεῖον. Ἀκούσαντες οὕτως οὖν οἱ ἄνθρωποι ἤρξαντο ἐρχόμενοι ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ, παρουσιάζοντο εἰς τὸν σουλτάνον καὶ ἔλεγεν ἕκαστος ὅτι ᾔθελεν, ἀλλ' οὐδεὶς εἶπε τοιοῦτόν τι. Τέλος ἦλθε καὶ τις ἀπλοῦστατος ἄνθρωπος, ὅστις ἐμφανισθεὶς ἐκάθισε πλησίον τοῦ σουλτάνου, ἐπῆρε τὴν ταμπάκέραν του, ἔβανε μιὰ πρέζα καὶ εἶπε, Μεγαλειότατε, πῆγες 'ς τὸ Μπαγδάτι — καμμιὰ φορὰ ;

— Ὅχι ἀπήντησεν ὁ σουλτάνος.

— Οὐτ' ἐγὼ ἀπήντησε κακεῖνος.

Τὸ τοιοῦτον ἐποίησε τόσῃν ἀγαθὴν αἴσθησιν εἰς τὸν σουλτάνον, ὥστ' ἀμέσως διέταξε καὶ ἐδόθη εἰς αὐτόν τὸ πολῦτιμον γέρας. Ἐκ τούτου δὲ προέκυψε καὶ τὸ φερόμενον — Πῆγες 'ς τὸ Μπαγδάτι ;

ΗΤΟ ΑΔΙΚΟΝ.

Οἰκογενειακὸν δράμα.

Πρωτότυπον

I.

Μήτηρ τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν ἔτεκε θυγάτριον ἥτο ἡ 23 Δεκεμβρίου 18, ..

Ὁ πενιχρὸς αὐτῶν οἶκος ἐδείκνυε τὴν πτωχείαν, ἣν ἐκάλυπτον ὀπωσοῦν ἥτε μήτηρ καὶ αἱ δύο αὐτῆς θυγατέρες διὰ τῆς φιλεργίας αὐτῶν. Τούτων ἡ μὲν Ἀμαλία καλουμένη, ἡλικίας ἐτῶν δέκα καὶ ὀκτώ, ἥτο ξανθὴ, οὐχὶ δὲ καὶ τόσον ὡραία, διότι εἶχεν ὀφθαλμοὺς ἐκπέμποντας βλέμμα καὶ ἄγχιον. Ἡ δὲ Ἀγγελικὴ δωδεκαετής, ξανθὴ μὲν καὶ αὐτή, ἀλλ' ὡραιότερα τῆς ἀδελφῆς τῆς, διότι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἀντηνακλᾶτο βλέμμα συμπαθείας, βλέμμα κάλλους καὶ ἀγάπης, βλέμμα νεότητος καὶ ἔρωτος. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἥτο πιστὴ ἀπεικόνισις τῆς Δήμητρος ἥτο ἄγγελος. Ἰδοὺ τὸ πᾶν ἐν ὀλίγοις. Ἀλλὰ δὲν ἦσαν εὐτυχεῖς ἐν τῇ δυστυχίᾳ των· διότι πρὸ πέντε μηνῶν ἀκριβῶς εἶχεν ἀποθάνει ὁ πατὴρ αὐτῶν Γεώργιος Κ... ἐκ τῆς ἀνιάτου ἐκείνης ἀσθενείας, τῆς λιθιάσεως, ἐγκαταλεί-

ψας αὐτοῖς ὡς μόνην κληρονομίαν καὶ πρὸς ἀνάμνησιν θλίψεως αἰωνίαν, τρία φιλήματα τῆς ὑστάτης αὐτοῦ στιγμῆς, ἅπερ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν ῥοδοχρόων παρειῶν τῶν θυγατέρων του.

Ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ δὲν ἔμεινε μόνον χήρα καὶ μήτηρ δύο ὀρφανῶν, ἀλλὰ καὶ ἑγγυος..... μνηῶν τεσσάρων. Δυστυχία ἐπὶ δυστυχίας!

Ἦτο ἡ 23 Δεκεμβρίου ὅτε ἔτεκεν, ὡς εἴπομεν, θυγάτριον ἄνευ τινὸς στηρίγματος πατρικοῦ. Ἡ μόνη δι' αὐτὸ φροντὶς ἔμεινε ἐπὶ τῶν ἐπιμελῶν, ἐργατικῶν καὶ καλοκαγαθῶν χειρῶν τῆς τε Ἀμαλίας καὶ Ἀγγελικῆς, αἵτινες εἰργάζοντο καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τινι ἐργοστασίῳ, ἵνα κομίσωσι τὴν ἐσπέραν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον διὰ τε τὴν μητέρα καὶ τὸ βρέφος. Ἄλλοι μόνον ἂν δὲν ὑπῆρχον ἀμφοτέραι! Τί θὰ ἀπεγίνοντο μήτηρ καὶ τέκνον; Μόνος ὁ παντοδύναμος γνωρίζει.

Χαρὰ καὶ λύπη, θλίψις καὶ παρηγορία ἐβασίλευον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς χήρας. Ἐλυπεῖτο, ἐθλίβετο, διότι ἀπώλεσε τὸν φίλτατον αὐτῆς σύζυγον, τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ πενιχροῦ οἴκου, τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος τῶν θυγατέρων αὐτῆς. Ἐχαιρε δὲ καὶ ἐπαρηγορεῖτο, διότι ἔτεκε θυγάτριον, προμαντεύουσα ὅτι ἡ τύχη αὐτοῦ εἶναι ἀνωτέρα τῆς τῶν ἀδελφῶν της, καὶ ὅτι θὰ ἦνε ἀρκετὴ ἵνα ἀνακουφίσῃ τὴν πτωχείαν αὐτῶν. Τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸν τοκετὸν ἀγαλλίασις, εὐθυμία καὶ ἔκτακτος χαρὰ ἤρχισε νὰ διαδέχεται τὴν στενοχωρίαν, τὴν σύντροφον τῆς πτωχίας διὰ τὸν οἶκον τοῦτον, τὴν θλίψιν τὴν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της προερχομένην.

Μόλις παρῆλθε διάστημα ἡμερῶν εἰσέτι, καὶ τὸ βρέφος ἐβαπτίσθη ὑφ' ἐνὸς ἱερέως οὐτινος τῇ παρακλήσει, γείτων τις Ρῶσος προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν καὶ λίαν φιλάργυρος, ἐγένετο ὁ ἀνάδοχος αὐτοῦ, δώσας αὐτῷ τὸ ὄνομα τῆς ἀποθανούσης συζύγου του Ἀλεξάνδρας.

II.

Παρῆλθον ἔτη τέσσαρα ὅτε ἡ Ἀμαλία ἐπιστρέψασα ἐσπέραντινα ἐκ τοῦ καταστήματος ἐν ᾧ εἰργάζετο μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Ἀγγελικῆς ἠσθάνθη ἑαυτὴν ὀλίγον ἀδιάθετον. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἀδιαθεσία αὐτῆς ἦτο προσωρινή, ἀλλ' ἠπατάτο, διότι μ' ὅλας τὰς προσπάθειας μητρὸς καὶ ἀδελφῆς ἡ ἀσθενεία τῆς ἐβασίλευεν ἐπὶ τὰ χεῖρω. Ἐλησμονήσαν ἡ παρημέλησαν νὰ προσκαλέσωσιν ἱατρὸν, διότι ἡ πτωχεία αὐτῶν συνωδεύετο μετὰ τῆς λήθης ἐνεκα τοῦ ἀπευκταίου τούτου δυστυχήματος. Μήτηρ καὶ θυγάτηρ ὀλίγου δεῖν νὰ παραφρονήσωσιν, ἂν δὲν ἤρχετο ὁ κύριος τοῦ καταστήματος ἵνα λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς αἰφνιδίας καὶ τριημέρου ἀπουσίας ἀμφοτέρων, καὶ ἀνακουφίσῃ τὴν ἔνδειαν αὐτῶν τὴν καταμαστιζομένην ὑπὸ τῆς ἀσθενείας καὶ πέμψῃ, τέλος, ἱατρὸν ὅπως τὴν πάσχουσαν θεραπεύσῃ.

Ὁ ἱατρός ἦλθεν.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ἴδῃ κατὰ πρῶτον τὴν ἀσθενῆ νεάνίδα περὶ

τῆς τῷ εἶπεν ὁ καταστηματάρχης, εἶδεν ἐτέραν εἰκόνα πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ. Μόλις τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας ἀνέβη, καὶ ἰδοὺ πίπτουσιν ἔμπροσθεν αὐτοῦ γονυκλινεῖς μήτηρ καὶ θυγάτηρ δακρυροῦσαι καὶ παρακαλοῦσαι αὐτὸν διὰ λέξεων συγκινητικῶν καὶ σπαρακτικῶν: «ἰατρέ μας, τὴν θυγατέρα μου, τὴν ἀδελφὴν μου, σῶσον δι' ὄνομα Θεοῦ σὲ καθεκτετεύωμεν.» Τοιαύτας φράσεις καὶ ἄλλας ἔτι σπαραξικαρδίου ἀκούσας ὁ ἱατρός, δὲν ἐβράδυνε νὰ πέσῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐν δάκρυ εὐαισθησίας.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ εὕρισκετο ἡ ἀσθενὴς κλινήρης. Ἐξεπλάγη βλέπων τὴν πτωχείαν αὐτῶν, καὶ διακρίνων ἐν αὐτῇ ἄκραν καθαριότητα. Ἐξετάσας δὲ τὴν ἀσθενῆ δις καὶ τρίς, καὶ ἐπὶ μίαν σχεδὸν ὥραν πυθνανόμενος τὸ αἷτιον τῆς ἀσθενείας, ἔμεινε ἐμβρόντητος καὶ ὡς βρέφος ἐκλαίει, μὴ γνωρίζων τί νὰ εἴπῃ εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν, οὐδόλως θεωρήσας καλὸν νὰ ψευσθῇ, ἔστω καὶ ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν. Ἡ ἀσθενεία αὐτῆς ἦτο μακράν τῆς θεραπείας καὶ πλησίον τοῦ τάφου. Ὁ ἱατρός ἀπηλπίσθη. Ὅποταν δὲ ἀπῆρχετο λέγει αὐταῖς: «ἐλπίζετε, ὁ Θεὸς ὁ ὑψιστος θὰ τὴν θεραπεύσῃ».

Ἀμέσως δὲ ὁ ἱατρός ἀπῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Β. Γ. καὶ ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ, ὅτι ἡ ἀσθενὴς ἔχει περιπνευμονίαν καὶ ὅτι ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει. Ἦτο ὥρα 3 μ. μ. ὅτε συγκινηθεὶς ὁ καταστηματάρχης λίαν ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἱατροῦ, ἔδωκε τοῖς ἐργάταις τὸ σημεῖον τῆς παύσεως τῆς ἐργασίας, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὸν οἶκον του λίαν συγκινημένος ἔχων κατὰ νοῦν ἵνα αὖριον πορευθῇ καὶ ἴδῃ τὴν ἐργάτιδα αὐτοῦ Ἀμαλίαν.

III.

Ὁ κύριος Β. Γ. ἀναχωρήσας ἐκ τῆς οἰκίας του περὶ τὴν 10 π. μ. ὥραν ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον τῶν κορασιῶν, ὡς ὠνόμαζεν αὐτόν. Ἄλλ' εἰσερχόμενος ἠπόρησε καὶ ἐμάντευσε δυστυχίαν βλέπων τὴν θύραν ὅλως ἠνεωγμένην, καὶ πλῆθος ἐντὸς τῆς αὐλῆς γειτόνων. Πυθνανόμενος δὲ τὴν αἰτίαν ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἀμαλία ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν. Ἀφοῦ δὲ ἐπορεύθη καὶ ἐπαρηγόρησε μητέρα καὶ ἀδελφὴν, καὶ ἔθεσεν ἐν συμπαθείας φίλημα ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς παρειᾶς τῆς Ἀμαλίας, ἀπῆλθεν κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, οὐχ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ μιᾶς ἐργάτιδος τοῦ καταστήματός του, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ νεάνιδος χρηστῆς, σπανίας ἀνατροφῆς, νεάνιδος ἧς ἡ ἐπιμέλεια, ἡ δραστηριότης, ἡ οικονομία, ἡ καλοκαγαθία καὶ ἡ τιμιότης, ἦσαν ἐζωγραφισμένα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς.

Ἀκριβῶς τὴν 11 π. μ. διήρχετο ἔμπροσθεν τοῦ καταστήματος ἡ ἄλλοτε ζωηρά, νῦν δὲ ὠχρά Ἀμαλία. Πλῆθος ἄπειρον συνώδευε τὴν κηδεῖαν ὅλοι οἱ ἐργάται τοῦ καταστήματος ἠκολούθουν τὴν νεκράν. Ἀρχιερεὺς μεθ' ἐξ ἱερέων συνώδευε τὴν νεκράν. Ἐνταῦθα ἔδειξεν ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης κύριος αὐτῆς τὴν γενναιοδωρίαν του.

“Ω! Ἀμαλία! ἐν τῇ ζωῇ σου ὑπῆρξας δυστυχής· μετὰ πτωχῶν συναναστρέφεσο καὶ συνωμίλεις, καὶ μετὰ πτωχῶν συνέτρωγες. Ἐν δὲ τῷ θανάτῳ σου εὐτυχής· πλούσιοι σὲ ἀκολουθοῦσι κλείοντες χάριν σοῦ τὰ καταστήματα αὐτῶν, πλούσιοι σὲ συνωδεύουσι μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν δὲ κηδεῖαν σου ἀρχιερεὺς τιμᾷ!

Τοιοῦτος εἶναι ὁ κόσμος· εὐτυχεῖς δὲ εἴμεθα, διότι δὲν εἶναι χειρότερος!

IV.

Παρήλθον ἑνδεκα ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Ἀμαλίας. Ἀνάγκη ὅθεν νὸ ρίψωμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ, ἵνα μάθωμέν τι περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν.

Ἡ μὲν μήτηρ ἐτῶν πεντήκοντα τριῶν, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῶν θλίψεων καὶ ὀδυνῶν ἐγένετο ἄγνωστος. Μόνον δὲ ἐκ τῆς συμπαθητικῆς ὀφείας τοῦ προσώπου αὐτῆς ἡδύνατό τις νὰ διακρίνη τὴν πρὸ δώδεκα ἐτῶν ζωηρὰν ἐκείνην χήραν. Ἡ δὲ Ἀγγελικὴ ἢ ἄλλοτε γλυκεῖα καὶ εὐθυμος, νῦν δὲ μελαγχολικὴ καὶ ὠχρὰ τὴν ὄψιν, ἤγε τῶρα τὸ εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Διέσωζεν εἰσέτι κάπως τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου αὐτῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν προτέραν θέαν τοῦ ὅλου αὐτῆς σώματος. Τὰ ἄλλοτε ῥόδινα αὐτῆς χεῖλη εἶχον μεταβληθῇ εἰς ὠχρὰ· οἱ μάγοι ἐκείνοι ὀφθαλμοὶ της βαρυνθέντες ἐκ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου, ἔπαυσαν πλέον νὰ θεωρῶσι μετὰ περιεργείας καὶ γλυκύτητος. Πᾶν ὅ,τι ἔβλεπον κατὰ πρῶτον, τὸ ἐμίσουν καὶ τὸ ἀπεστρέφοντο ἔαν τὸ ἔβλεπον καὶ ἐκ δευτέρου. Ἐνῷ πρότερον ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀνεγίνωσκετο ἡ συμπάθεια, ὁ ἔρω, ἐνῷ ἐκ τῆς ὁμιλίας αὐτῆς ἐκέρδιζες νίκας, κόσμον καὶ ἀπῆλθαι παρὰ δέξιν, τῶρα οὐδὲν ἄλλο δύνασαι νὰ διακρίνης ἐγκεχαραγμένον ἐπὶ τοῦ μετώπου της, εἰμὴ τὸ μῖσος, τὸν κόρον, καὶ τὴν ἀποστροφὴν, οὐδὲν ἄλλο ἐκ τῆς συναναστροφῆς αὐτῆς, εἰμὴ τὴν εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς περιφρόνησιν, καὶ πᾶν, τέλος, ὅ,τι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ καρδιά σου δὲν εὐχαριστεῖται νὰ ἀκούῃ. Τοιαύτη ἡ Ἀγγελικὴ.

Ἡ δὲ Ἀλεξάνδρα, τὸ βρέφος ἐκεῖνο τὸ γεννηθὲν ἐν μέσῳ δυστυχίας, ἐμέτρα τὴν ἡλικίαν δέκα καὶ πέντε ἀνοίξεων. Ἦτο ὠραία· καλλονῆς σπανίας καὶ ἐξαιρετικῆς· τὸ μέτριον αὐτῆς ἀνάστημα, τὸ κοράλλινον αὐτῆς στόμα, οἱ σχιστοὶ ἀμυγδαλωτοὶ καὶ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, αἱ κλαδωταὶ ἐβενόχροις βλεφαρίδες, τὸ ἀγέρωχον αὐτῆς μέτωπον, ἡ κομψὴ αὐτῆς ῥίς, τὸ ἑλαφρὸν καὶ φυσικώτατον αὐτῆς βάδισμα καθίστων αὐτὴν εἰδωλὸν λατρείας. Ἦτο ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἀληθὲς πρότυπον ἀρχαίας Ἑλληνίδος. Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡτένιζεν αὐτὴν πάντοτε μειδιῶσα· ἡγάπα δὲ αὐτὴν ὡς ἑραστοῦ εὐγενῆς καρδία δύναται νὰ ἀγαπήσῃ, καὶ ἔτι πλεῖον.

Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἀγγελικὴ βαρυνθεῖσα πλέον τοῦ νὰ ἀπολαμβάνῃ σιωπηλῶς καὶ ἡσύχως τὰς λύπας καὶ τὰς θλίψεις τοῦ κόσμου τούτου, ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισεν ἵνα, τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ βίου της ἀφιερῶσιν εἰς δεήσεις καὶ προσευχὰς τῷ Ὑψί-

στώ, εἰσερχομένη εἰς τι μοναστήριον. Μάτην ἡ μήτηρ μετὰ τῆς Ἀλεξάνδρας παρεκάλουν αὐτὴν ἵνα μὴ ἀποφασίσῃ τὸ τοιοῦτον· μάτην παρεκάλεισαν τὸν ἱερέα ἵνα ἀποτρέψῃ αὐτὴν ἀπὸ τοιαύτης ἀποφάσεως, δυναμένης νὰ φέρῃ προῶτως εἰς τὸν τάφον μητέρα καὶ ἀδελφὴν. «Ἡ ἀγγελικὴ τὸ εἶπε, τὸ ἀπεφάσισε, θὰ τὸ πράξῃ». Τοιαύτην ἀπάντησιν ἔδιδεν εἰς τε τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν καὶ εἰς τὸν ἱερέα.

Δὲν παρήλθε μὴν καὶ ἀτμόπλοιον ἀνεχώρει κατευθυνόμενον εἰς τὸ ἐν Ἀθῶνι μοναστήριον τῶν καλογραιῶν, φέρον ἐν αὐτῷ τὴν Ἀγγελικὴν. (ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἀπωλέσας ὁ Σόλων περιηλμένον υἱόν, ἐθρήνει τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ.

— Τὰ δάκρυά σου εἰσὶν ἀνωφελῆ, τῷ εἰπέ τις.

— Διὰ τοῦτο κλαίω, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Οἱ Παρίσιοι — εἶπε τις — εἶναι ἡ κόλασις τῶν ἱππῶν τὸ καθαρτήριο (purgatorium) τῶν ἀνδρῶν καὶ ὁ παράδεισος τῶν γυναικῶν. Εἶχε δίκαιον!

Κυρίως τις ἔχων τὸν πῶγωνα ἐρυθρὸν ἠρώτᾳ ποτε κωμικόν τινα διατρίβει τῷ πῶγωνος. Γνωρίζετε τί ἀπήντησεν ἐκεῖνος;

— Ὅταν ὁ Θεὸς ἐμοῖραζε τὰ γένηα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἦλθεν ἡ σειρά μου, τοῦ εἶχαν ἀπομείνει μόνον κόκκινα καὶ ἐπροτίμησα νὰ μὴν πάρω καθόλου.

Χωρικὸν τινα ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ θεάτρου ἠρώτησέ τις, ἔαν ὑψαριστήθῃ ἐκ τοῦ θεάματος καὶ τῶν ὑποκριτῶν.

— Αὐτοί, ἀδελφέ, μιλοῦσαν γιὰ τῆς δουλειᾶς τους — ἀπεκρίθη.

Κάρολος ὁ V' ἔλεγεν ὅτι ἔαν ᾔθελε νὰ λαλήσῃ πρὸς τὸν Θεόν, θὰ ἐλάλει ἰσπανιστὶ, πρὸς τοὺς ἄνδρας γαλλιστὶ, πρὸς τὰς γυναῖκας ἰταλιστὶ, καὶ πρὸς τὸν ἵππον τοῦ γερμανιστὶ.

Ὁ ποιητὴς τῆς Ἀντιγόνης ἔλεγε ποτε ὅτι διὰ νὰ συμπληρῶσιν τρεῖς στίχους τῷ ἐχρευσθησαν τρεῖς ἡμέραι — Ἄλλος ποιητὴς ἀκούσας αὐτὸν — Τρεῖς ἡμέραι! εἶπεν. Εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ ἔκαμον ἑκάτον. Ἀλλὰ θὰ ἔζων οἱ στίχοι σου μόνον τρεῖς ἡμέρας ἀπήντησεν ὁ Σοφοκλῆς.

Ποιητὴς, ἐκ τῆς σχολῆς τῶν πεισιθανάτων, ἀπειρίθμει εἰς ἑκατοντάδας ἀνουςίων στίχων τὰ δεινὰ του. Ἡμέραν τινα ἀνεγίνωσκε τὸ ποίημά του εἰς φίλον τινα καὶ ἐζήτην τὴν γνώμην του.